

REALITATEA

ANUL II, No. 36
22 Septembrie 1928

ilustrată

20 PAGINI

Apare Sâmbătă

Prima zi de școală

Pretul 8 Lei

Falimentul lor...

AM scris cândva un articol prin care ne ridicam împotriva izbânzilor deșchiate pe care sportul le înregistra în dauna culturii. Spuneam că omul viitorului nu va mai fi așa cum îl prezintase un scriitor, odată, individul cu structură caricaturală: un trup de liliput și un cap enorm. Imaginea acestui om fusese plâzmuilă pe vremea când oamenii intrau în bibliotecă și n' aveau, când o controversă științifică stărnia aprige discuții în cuprinsul unor frunțarii și dincolo de ele, când spiritul tindea tot mai sus, tot mai departe, spre culmile științei.

Omul viitorului urma să fie spirit, inteligentă. Pentru că o facultate se dezvoltă în dauna alteia, mușchii individului aveau să se topească spre a menține și a spori flacăra albastră a minții omenești.

Preocupările sportive au pornit, probabil, din îngrijorarea că rasa omenească e amenințată să piardă în urma efortului cerebral, excesiv. Sportul tindea să stabilească un echilibru desigur necesar, între o activitate și cealaltă a omului.

Din nefericire, s'a trecut de la o extremă la alta; obiectivul a fost nu numai atins, dar întrecut cu mult.

Trăim astăzi în grijă sportivă.

De ani de zile cântă cucuveaua prin laboratorii și prin biblioteci. Cartea a ajuns un obiect care pornit din tipografie încremenește în raft și la vitrină. A te preocupa și a te pasiona de-o problemă, de-o controversă, de-o pagină literară, e ceva deplasat.

E șic astăzi să te interesezi de-o izbândă sportivă, de-un campion cu stigmatombroziene, cu frunte îngustă, cu pumni de asasin.

E șic să citești ziarul sportiv, să urmărești un match, să te simți furnicat când falca unuia dintre combatanți deruiază, când nasul celuilalt e transportat la ceașă, să îndemni ca un surugiu, să injuri ca un gardist, să aplauzi ca un claqueur.

Au loc în momentul acesta și la noi, niște matchuri sportive. Auzim că pentru un loc spectatorul plătește vreo patru sute de lei și că spectatorul e nefericit, e gata să imploră și gata să ucidă, când primește răspunsul că nu mai sunt bilete.

Lumea dă năvală și încinge bătălii, pentru a-și face loc în cuprinsul arenei, unde luptătorii schimbă pumni cari, desigur, ar ucide un taur.

Boxeurul e însă mai impetuos și e mai rezistent.

Cei cari se temeau altădată de primejdia ce plana asupra rasei noastre, să fie liniștiți. Omenirea nu va dispărea, anemiata de eforturi și elanuri spirituale. Omul de mâine nu va mai fi exemplarul cu trup de liliput și cu un cap enorm. Omul de mâine, va fi individul cu trup enorm, cu brațe mușchiuloase, — și cu fruntea de-un milimetru.

Putem fi liniștiți...

Ei nu, n'avem dreptate. Spiritul își recucerește întăietatea. Orgia sportivă se risipește. Cheflii se ridică rușinați de la locurile în care și-au făcut de cap o bucată de vreme, și pornesc pe drumul altor preocupări.

Ne-au înștiințat ziarele că eroii boxului, de pildă, au căzut în disgrăție. Carpentier se află în căderea altei profesiuni. N'avea până acum decât pe aceea de campion și de adorat al femeilor, ca atare. Tot în calitate de campion obținuse angajament pe diferite scene.

Astăzi este fără angajament. Numele său nu mai constituie o atracție pe program. Femeile un se mai pamează în fața mușchilor cari frângeau trupul lor și, cuprinse iarăși de-o veche slăbiciune, iubesc poezi, actori, oameni mai mult sau mai puțin cumsecade.

Alt campion al boxului fenomenul mon-

dial Bretonnel, s'a spânzurat în complexă uitare și n' cruntă sărăcie. Avea numai douăzeci și trei de ani, și până acum viața îi dăduse toate încântările, dar de acum încolo avea să-i refuze orice.

Iar Gene Tunney, biruitorul lui Dempsey care, după înfrângere, s'a apucat de teatru, Gene Tunney s'a înscris la Universitate.

să învețe cartea pe care admiratorii săi de până eri o ignorau.

Melancolic sfârșitul carierei acelor campioni, dar imbucurător pentru spiritul omeneșc, care a trecut doar printr'o criză, dar care, precum se vede, nu a dat faliment.

ION PAS

BULETIN SĂPTĂMÂNAL

UN eveniment al săptămânei poate fi desigur, considerat, congresul Fi'a-ului („Federation interallié des anciens combattants”), congres din ale cărui dezbateri, s'a desprins strânsa solidaritate ce există între cei cari au luptat altădată pe front, cari activează acum pentru consolidarea bunurilor cucerite cu riscul vieții și, deasemeni, pentru îndrumarea popoarelor pe căile progresului.

Câteva milioane de foști luptători formează lăria acestei Federații animată de spiritul pacific. A reeșit încăodată, din dezbaterile congresului cari au avut loc în București, dorința unanimă a desăvârșirii legăturilor prietenești dintre popoare, în interesul salvagădării postulatelor permanente ale umanității.

Reprezentanții autorizați ai celor câteva milioane de luptători, aliați în război, au făcut declarații care îndreptățesc speranțe într'un viitor de senină și activă operă constructivă.

Aliați în război, ei continuă a fi și aliați ai păcii.

APELE politice s'au tulburat la noi. Sfârșitul vacanței însemnează redeschiderea ostilităților. Circulă versiuni. Unele cu aparențe de temei, altele fanteziste. Pleacă guvernul? Când și de ce? Vine alt guvern? Care, când și de ce?

În momentul când scriem buletinul acesta, situația politică este una. În momentul când d-voastră îl veți citi, situația va fi, poate, alta, sau poate neschimbată.

Cine știe...

CONTINUA ancheta în chestiunea fraudelor cu terenurile petrolifere din Dâmbovița și continuă seria arestărilor.

CHAMBERLAIN a trecut printr'un mare pericol. Se afla, dimpreună cu familia sa, pe bordul vaporului „Orcoma”

care urma să străbată acea regiune a mării Antilelor, groaznic bântuită de uragan.

Cicloulul a pricinuit pagube colosale, și a făcut victime numeroase.

Câtva timp nu s'a știut nimic nici de soarta vaporului „Orcoma”. Câtva timp îngrijorarea cu privire la soarta lui Chamberlain a fost generală în Anglia.

Din fericire, s'a constatat apoi că temerile fuseseră lipsite de temei, vaporul pe care se afla bărbatul politic britanic, izbutind să evite la timp groaznicul uragan.

LLOYD GEORGE

Congresul femeilor române

A avut loc anul acesta la Cernăuți. Fotografia noastră, înfățișează grupul congresiștilor, pe treptele primăriei. La mijloc, d-na Maria Baiulescu președinta societății ortodoxe a femeilor române între mitropolitul Bucovinei și d. ministru I. Nistor.

OAMENI FAPTE SI IDEI

Fostul ministru al Aeronauticeii Franceze Bokanowsky, decedat săptămânile trecute, în urma unei prabușiri cu avionul, la un meeting de aviație.

TOLSTOI, al cărui centenar s'a serbat în toată lumea la 9 Septembrie a. c., fotografiat în 1909, în vârstă de 81 ani. — cu un an înainte morței, — la conacul din Iasnaia Pollana.

FRĂȚIA NEAGRA. D-rul Robert E. Moton, președintele Ligii naționale comerciale a negrilor din America, întâmpinat la congresul anual național al negrilor, care a avut loc de curând în biserica Mother Zion A. M. E. din New-York.

O VEDEȚĂ REGALĂ PRINCIPESA IRENA MAKAULA, din Bacaland, (Nordul Rhodesiei) apare într-o revistă de mare spectacol, la teatrul Drury-Lane din Londra. Tatăl principesei, este un rege indigen, iar mama ei, o englezoaică.

INUNDAȚIILE CATASTROFALE DIN JAPONIA. La Tokio, apele fluviului Senda, au venit atât de mari, încât au inundat cartierele periferice, atingând înălțimea acoperișelor. Au fost sute de victime și pagube imense.

O călătorie de nuntă în aeroplan

Se știe că marinarii atunci când se înapoiază dintr-o lungă călătorie pe mări, își petrec orele libere cu predilecție, vâslind pe lacul vreunui parc. Acelaș lucru se

poate spune despre un factor poștal, căruia în orele de distracție îi place să umbie.

Locotenentul aviator R. R. Bentley, una din forțele aeriene britanice, s'a căsătorit de curând cu o drăgălășe femeie din Johannesburg, Africa de Sud. După căsătorie, veni vorba despre „călătoria de nuntă”. Și, pentru că Bentley a zburat din Anglia la Johannesburg cu aparatul său, a propus o călătorie cu aeroplanul înapoi.

Tânăra căsătorită a primit cu însufletire și astfel locotenentul Bentley și-a pregătit aeroplanul, luându-și soția ca pasageră. Și au parcurs cei 13.000 km. dela Johannesburg la Croydon, Anglia, fără accidente, deși au trecut prin câteva aventuri frumoase și emoționante.

Tablouri printre vechituri

În muzeul artelor din Moscova, a fost expus zilele acestea un tablou care se spune că ar fi un Rafael original, găsit nu de mult. E vorba de un tablou al Madonei. Profesorul Grabor l-a găsit în localitatea Nijni-Taguil, din Urali, unde se afla de o sută de ani în proprietatea unei familii Demidow. Tabloul se afla printre diverse vechituri, într'un fel de grajd murdar și aproape deteriorat. Un funcționar al „Ermitaajului” l-a restaurat și susține că e originalul tabloului, cunoscut sub numele de Madona del Popolo, care până acum nu era cunoscut decât din copii. Opera poartă semnătura lui Rafael și data 1509. Profesorul Grabor a primit material din partea prinacotecilor din Paris, Londra, Madrid, Dresda, Kopenhaga și Florența, pentru a putea controla autenticitatea celor susținute de dânsul.

În Scoția se pare că s'a dat de asemenea peste o operă originală, a marelui pictor german Franz Hals. National Gallery din Edinburg a intrat prin 1916, în posesia unui tablou, despre care se spunea că ar fi un Franz Hals peste care se pictase altceva. Administrația muzeului a ordonat atunci o examinare minuțioasă a acestui tablou. După foarte grele și îndelungi cercetări, pare că azi să se fi ajuns la concluzia, că e într'adevăr un Franz Hals veritabil.

Pe de altă parte, din Franța ne vine știrea, că acolo s'ar fi dat peste un Rembrandt original. În orașul Croix s'a găsit un tablou foarte prăfuit, după curățirea căruia experții de frunte au declarat, că într'adevăr tabloul e una din operele lui Rembrandt, marele maestru olandez al umbrelor și luminilor, în pictura de acum câteva sute de ani. Tabloul acesta reprezintă un episod din vista lui Alexandru cel Mare.

O pereche fericită, dar cam... disproporționată

ACĂ, după cum ni-i arată fotografia, soții Gottschalks din Berlin, nu se prea potrivesc fizicește, menajul lor este totuși, unul dintre cele mai fericite.

Herman — acesta-i numele piticului — are vârsta de 38 ani, tocmai numărul îndoit al anilor pe cari îi are consoarta sa Mina. Dânsa e în vârstă numai de 19 ani, dar în schimb bărbătețul nu-i ajunge în înălțime, decât aproape de jumătatea trupului ei. Înălțimea Minei este de un metru și optzeci, iar a lui Herman ceva mai puțin de jumătate: 88 cm.

Ori unde apare această bizară pereche, pe străzi, în tramvae sau în trenuri, provoacă luarea aminte a tuturor și dau prilej acelor cu cari se întâlnesc, să facă tot felul de comentarii hazlii.

Dar probabil că n'aveți de unde ști că cei

doi soți sunt și eroii unui roman de dragoste?

Să vi-l povestim pe scurt.

Herman reprezintă un număr de atracție la un circ. Stătea frumușel pe fotoliu și după ce era destul de admirat, vindea cărți poștale ilustrate publicului spectator. Într'o zi veni și Mina la circ. Acolo zărind pe Herman, cumpără o ilustrată. Se plăcură. Mina îl găsi foarte amuzant și interesant. Se infiripă o idilă.

Cercul plecând prin alte meleaguri, între eroii noștri începu o corespondență amoroasă.

Din diferitele localități pe unde poposea circuitul, Herman trimitea dulcineei sale fotografii, pe care nota acelaș refren: „Ard de nerăbdare să fii lângă mine”.

În acea vreme, Herman avea înălțimea de optzeci cm. și trecea drept cel mai pitic printre pitici. Dar iată că începu să crească încet, încet, până atinse aproape înălțimea de nouăzeci cm.

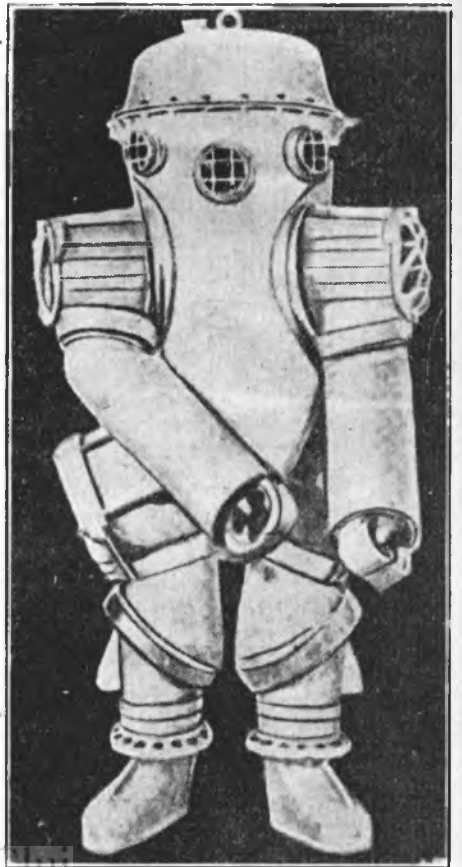
Văzând că reputația i se dărâamă, se gândi că ar fi momentul să se retragă din arenă, mai ales că avusese grijă să-și agonească și oarecare avere. Singura problemă era aceea de-a avea cu cine împărți bunurile pe cari și le putea procura.

Făcu propunerea Minei, prin corespondență. Dânsa primi bucuroasă, iar dânsul veni îndată la Berlin. În scurtă vreme s'au căsătorit și de atunci trăesc fericiți.

Amănuntul interesant e că Herman a început să crească într'un chip apreciabil. Totuși nu vedem încă pericolul de-a atinge în înălțime pe Mina.

Un costum de scafandru de o mărime extraordinară

Se știe că uneori, trebuiesc scoase din fundul mărilor sau oceanelor, adevărate comori scufundate și în acest scop sunt lanșați din timp în timp scafandri bine echipați. De când mijloacele de salvare au

uat o dezvoltare mai întinsă și costumele speciale au fost perfecționate, rezultatele acestor lansări submarine sunt mai importante. Valoarea comorilor scoase din fundul mărilor, crește din an în an.

Cel mai nou model de costum de scafandru, este acela inventat de americanul H. L. Bowdoin. E un obiect — după cum se vede în fotografie — care inspiră o adevărată groază. E în întregime construit din oțel și pare a fi unul dintre acei monștrii pe cari îi descrie marele scriitor H. G. Wells în cartea sa „Războiul lumilor”.

Dar pe cât e de înfiorător acest costum ca înfățișare, cu atât este de util.

Imbrăcat în acest costum de oțel, care cântărește vreo 600 kgr., un scafandru poate coborî la o adâncime de peste 150 metri de la suprafața apei fără nici un pericol. Insuși inventatorul a coborât de câteva ori și a putut rămâne de fiecare dată, câte trei sferturi de oră sub apă. Acest timp, reprezintă întrucâtva un record și se datorește desigur confortului pe care-l oferă scafandrului.

La capătul mâinilor, acolo unde trebuie să se găsească degetele, costumul e prevăzut cu clești, care pot prinde și reține cele mai mici obiecte.

Costumele scafandrilor sunt de origine antică. Aristotel, le-a menționat undeva în opera sa și se crede că și Alexandru cel Mare a coborât odată sub apa mării, imbrăcat într'un astfel de costum.

Serbare

AEROLUBUL - Albastru, va organiza Duminică 23 Septembrie c., la orele 10 dim. un pelerinagiu, la mormintele eroilor aviației.

La prânz, va avea loc o masă comună, pe insula din Parcul Carol iar după amiază, până la orele 2 noaptea, vor fi mari serbări, cu bătae de flori pe lac, concursuri de frumusețe, vâslit, de mandoline și ghitare, producții artistice, lupte și box, serbare venețiană, premii pentru dansuri, etc. etc.

La sfârșit, se va organiza o retragere cu torțe.

Onor. public, este rugat a da tot concursul,

Curiozități

In gradina zoologică din Londra, un elefant demonstrează femeii sale, dragostea pe care i-o nutrește.

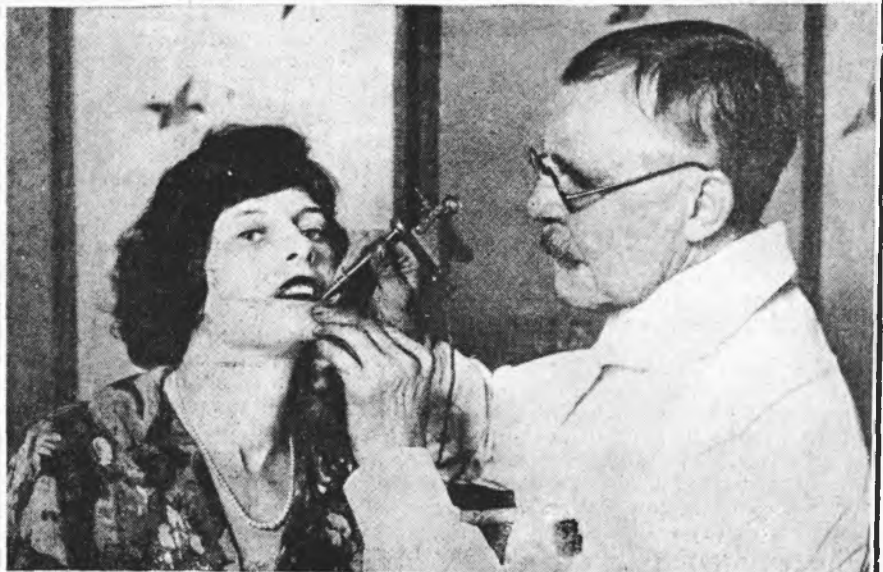

TRADIȚIE: Un berar german, distribuitor al butoișelor cu populara băutura, bându-și paharul cu bere, în zorii zilei, înainte de a începe munca. Tradiția spune, că cel dintâi pahar, trebuie să-l bea căruțașul.

BUZE ROȘII IN PERMANENȚĂ: Buze ca rubinul, cari sa nu se decoloreze niciodată, se pot obține printr'o tatuare specială, așa cum se vede în fotografie. Aceasta, natural, în America.

MINUNILE TEHNICEI MODERNE. Un turn de portelan, înalt de 20 mtr., care constituie senzația târgului de mostre din Lipsca. (Germania).

Ultima dragoste a lui Voltaire

Legăturile lui cu Marchiza du Châtelet

— Șederea lui la castelul din Cirey —

C ELE scrise în numărul de față sunt o complectare a articolului nostru din numărul trecut. Ultima, cea mai lungă în ce privește durata și totodată cea mai serioasă și mai puternică dragoste a lui Voltaire a fost cu Marchiza du Châtelet, care datorește acestei legături faptul că a trecut și ea la posteritate.

Voltaire începe să o frecventeze în anul 1729. O cunoscuse însă încă de pe când ea — cu numele de domnișoara *Emilie de Breteuil* — era o fetiță de zece ani. O fetiță am putea spune excepțional înzestrată, în privința spiritului și a inteligenței. E de ajuns să relevăm faptul că atunci când E-

milie n'avea decât 15 ani, întreprinde o traducere în limba franceză a întregii opere a marelui poet latin *Virgiliu*.

În 1729, când Voltaire începe să o frecventeze, Emilie este măritată, de câțiva ani, cu *Marchizul de Châtelet*, om de viață nobilă. Între timp continuase să se cultive, ajungând mai cu seamă în ce privește studiul științelor, o adevărată autoritate, și nu-și găsește mulțumirea în această căsătorie. Și, poate tot de-aceia, până a nu lega prietenie cu Voltaire avusese alți doi amânți — al doilea fiind vestitul *Richelieu*.

Vreme de patru ani, adică dela 1729 până la 1733, între dânsa și Voltaire nu erau altfel de raporturi decât cele care decurg dintr-o prietenie intelectuală. În anul 1733 însă intervin între dânsii și legături de dragoste, legături cari nu iau definitiv sfârșit decât peste 15 ani.

Semnalăm aci, ca o adevărată ciudățenie că de îndată ce devine amantul ei, s'ar putea spune oficial, Voltaire socoate ca un fel de datorie de a aduce faptul acesta la cunoștința prietenilor săi, cărora le trimite, în proză și versuri, scrisori de *faire part*. S'ar părea că el ține ca toată lumea, ca Europa întreagă să afle că e îndrăgostit și că e prietenul aceleia care i-a consacrat versuri din cele mai frumoase.

În anul următor — 1734 — o împrejurare specială îi apropie mai mult pe cei doi amânți, silindu-i să trăiască împreună. Anume, Voltaire e nevoit să se ascundă, ba chiar să fugă peste graniță, din cauză că Parlamentul dela Paris osândise la distrugerea prin foc a lucrărilor sale *Remarques sur les Pensées de Pascal* și *Lettres philosophiques* sau *Lettres anglaises*.

Marchizul du Châtelet posedă însă, chiar aproape de granița Franței, dinspre Lorena, castelul dela *Cirey*. Era un castel vechiu și părăsit. Voltaire se hotărăște să se stabilească acolo, de oarece, atunci când ar fi

fost urmărit, putea să treacă ușor peste graniță.

Fiind, precum știm, om bogat, cheltuiește din averea sa sume destul de mari, transformând și renovând totul și făcând din acest castel o reședință ideală. Această reședință nu va fi părăsită definitiv de el, decât în anul 1748, ceea ce nu înseamnă că a stat încontinuu acolo. Pleca des și chiar pentru termene destul de lungi, însă se întorcea din nou, cu aceeași plăcere și cu o dragoste și mai aprinsă, pentru prietena sa.

Știm și am pomenit mai sus că Marchiza du Châtelet era o femeie foarte cultă. Era însă și o femeie frumoasă.

Răspunsul la această întrebare prezintă interes pentru că vedește cât de deosebit văd ochii unui îndrăgostit, de ochii unor oameni indiferenți, dacă nu chiar pătimași.

În repetite rânduri Voltaire face, totdeauna în versuri, portretul iubitei sale *Emilie*.

Așa, *Epître sur la Calomnie*, începe cu următoarele versuri, în care Voltaire vorbește pentru întâia oară de dânsa:

„Ascultă-mă, onorată *Emilie*
Ești frumoasă; așa dar o jumătate
Din genul omenesc îți va fi dușmană
Pozezi un geniu sublim:
Vei fi temută; duioasa-ți prietenie
E încredutoare; deci, vei fi trădată“.

Iar într-o scrisoare trimisă unui prieten, Voltaire scrie despre *Emilia* sa, între altele, și versurile ce urmează:

„E o mică deosebire
Între zei și *Emilia*:
Cu cât știi mai mult despre dânsii,
Cu atât mai puțin îi tâmâiezi,
Dar aceea pe care o ador
Merită ceva mai mult omagiul tău.
Află că atunci când vei vedea-o
Ai să o invoci cu atât mai mult“.

Lămurim că versurile acestea erau un răspuns la două versuri ale prietenului său, care scria despre Marchiza că „O adori ca pe zeii pe cari îi invoci, fără să-i cunoști“.

Însfârșit, într-o altă poezie, Voltaire descrie în felul următor chipul *Emiliei*:

„Ai chipul feciorelnic al *Grațiilor*,
Ai spiritul unei Muze și inima unei păstorite“.

și continuând în felul acesta, laudându-i trăsăturile feței, zămbetul ei dulce, frumusețea și finețea mâinilor etc.

Oricât de mari ar fi exagerările datorite faptului că Voltaire vede cu ochii unui îndrăgostit, — și în adevăr că era — suntem totuși îndreptățiți să credem că, în ce privește fizicul, Marchiza du Châtelet se prezintă destul de bine.

Rog, luați însă cunoștință de portretul ei, făcut de două din prietenele sale și atunci când aceeași *Emilie* n'avea decât 25 de ani.

Era, spun ele, o femeie foarte înaltă, uscată, fără piept, cu picioare enorme, cu mâini formidabile, avea pielea ca o stafidă sbârcită, obrăjii supti, culoarea de cărămidă, dinții rari și stricați.

Nu-i așa că nu se potrivește deloc portretul făcut de Voltaire cu portretul schițat de bunele prietene ale Marchizei?

Iar, cum e regula de obicei, adevărul fiind la mijloc ar trebui să tragem concluzia că *Emilia* cea atât de iubită și de proslăvită de Voltaire nu era chiar ceea ce se poate numi o femeie frumoasă. Adăugăm însă numai decât că pentru a fi iubită, nu e neapărată nevoie ca o femeie să fie și frumoasă.

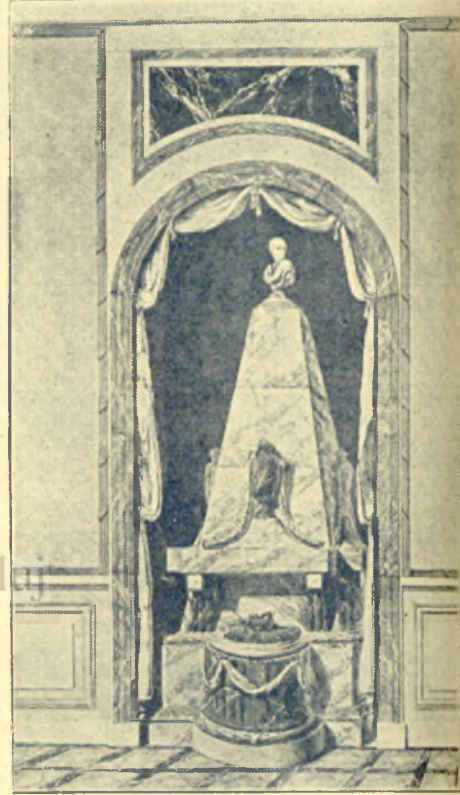
La *Cirey*, atât Voltaire, cât și Marchiza lucrau mult și se distrau destul de bine. Primeau lume, dădeau reprezentații teatrale, în care ei jucau rolurile principale.

Dar se și certau destul de des. Voltaire — să nu se uite — era un om plin de defecte, iar în scrisorile ei, Marchiza se

plânge în deosebi de două rivale teribile: *ambiciția fără frâu a lui Voltaire* și *temperamentul lui neliniștit*, care nu-i dedea astâmpăr.

Între certuri, urmate de împăcare și între despărțiri, unele destul de lungi, legăturile lor merg până în anul 1748, când are loc ruptura definitivă.

Ruptura aceasta e provocată de intervenția poetului *Saint-Lambert*, pe atunci în vârstă de 33 de ani (deci aproape cu zece ani mai tânăr decât Marchiza) bărbat frumos, om foarte spiritual, autor de versuri plăcute și mare cuceritor de inimi feminine. *Emilia*, cum o numea într-una Voltaire

INIMA LUI VOLTAIRE

pe Marchiză, se îndrăgostește de acest *Don Juan*, cu pasiunea primejdioasă a femeilor cari au trecut de vârsta de 40 de ani. Voltaire primește lovitura ca un adevărat filosof și își dă, am putea spune oficial, dimisia din calitatea de amant, în versurile de un farmec deosebit.

În versurile acestea a spus, între altele, lui *Saint-Lambert*, cu care a rămas toată viața prieten, că „pentru tine *Saint-Lambert*, sunt acum frumoasele flori, mâna ta va culege rozele, mie rămânându-mi spânii“.

Un an după acestea și anume în ziua de 4 Septembrie 1749, Marchiza du Châtelet naște o fetiță, eveniment care i-a fost fatal de oarece cinci zile mai târziu moare, de durerile nașterii.

Voltaire deși nu mai era amantul și prietenul ei, simte o durere fără margini, laudă de pildă, ce scrie prietenului său *d'Argental*: „N'am pierdut o metresă, am pierdut jumătatea din mine însumi, un suflet pentru care era făcut sufletul meu, o prietenă de douăzeci de ani, pe care o văzusem născându-se.“

Să citim și epitaful scris de Voltaire sub prima impresie a știrii despre moartea fostei sale prietene:

„Universul a pierdut pe sublima *Emilie*.
Ea a cules plăcerile, artele, adevărul,
Zei dându-i sufletul lor și genul lor,
Nu păstraseră pentru dânsii decât o murire“.

După moartea ei nici o femeie nu mai intervine în viața lui Voltaire. De altfel era și cam târziu: Voltaire avea vârsta de 55 ani.

CONCURSUL DE FOTOGRAFII AL „REALITĂȚII ILUSTRATE“

La băile Oglinzi.

SATU-LUNG-BRASOV. In primul plan: D. N. L. Roteanu, D-na Louise Roteanu, D-na Popper și D-ra Hurezeanu. Planul II: D-nii N. Batzaria și Popper.

Pasul Surduc Foto C. Tulvan-O. răstie.

In gara Rupea. Foto I. Ionescu.

Pestera Ialomicioara cu chilile. Foto V. Ghica.

LA TROITA.

Pe plaja băilor Oglinzi.

Un quartet simpatic pe plaja din Orsova.

Cheile Zănoagei. Foto I. Ionescu.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Interesante cercetări științifice asupra dragostei

Dece un milionar, care se însoară cu o chelneriță poate găsi în căsnicie mai multă fericire decât un șofer care se căsătorește cu o bogătașă?

Dece e mai bine și mai convenabil ca soțul să munciască pentru soție, decât soția pentru bărbat?

Dece femeile destăinuiesc secretele bărbaților?

A cui dragoste e mai mare — a bărbului sau a femeii? această întrebare s'a pus de nenumărate ori și în jurul ei s'au creat teoriile cele mai felurite. Răspunsul, un răspuns care să pună capăt acestei întrebări, nu s'a dat încă. Un celebru autor american, Robert Briffault, într'o lucrare științifică apărută de curând și intitulată „Mamele”, arată că dragostea bărbatului și a femeii este cu totul diferită.

Pe primele trepte ale scării zoologice și dela începutul evoluției, masculul a fost un blestem și o calamitate pentru femelă. — era însă un rău necesar și, tratat, în mersul veacurilor, dânsa nu numai că a reușit să-l supună, dar l-a învățat chiar s'o iubiască și să-i fie de folos. Încât acum, la ființele omeneste femeia a obținut victoria ca bărbatul să munciască pentru dânsa.

Ca să ajungă la acest triumf, dânsa a inventat, pentru profitul ei și al copiilor, nu numai dragostea în sine ci și întregul cortegiu de dragălaşenie, de virtuți, de sacrificiu și de altruism, pe cari le-a oferit bărbatului.

În lumea animalelor, lucrul nu se prezintă în același fel. Acolo, contrar felului cum poezii și chiar unii observatori nu-i i-au zugrăvit, e obiceiul ca soții să se urască unii pe alții.

De pildă, „regele animalelor” și „regina” sa, leul nu poate conviețui cu leoaica decât cel mult un an, după care timp vine despărțirea, fiecare căutându-și altă tovarășie. În

Păsările au reputația de a fi tovarăși fideli și, în majoritatea cazurilor, aceleași perechi se întorc, anotimp după anotimp, la aceleași cuiburi. La multe specii fidelitatea matrimonială este uneori chiar exagerată. Sunt, în lumea păsărilor femele, care nu tolerează prezența masculilor decât doar câteva zile sau săptămâni pe an.

Cămila femelă, după o foarte scurtă conviețuire, își arată pe neașteptate dinții domnului Cămilă, și-l alungă astfel din apropierea ei. Dânsul înțelege că se poate socoti drept cămilă divorțată și nu poate reveni decât peste un an. În timpul acesta, domnul cămilă va face probabil curte unei alte cucoane-cămile, care-l tratează la urmă în același fel.

Întreaga grijă de-a hrăni, de a apăra și a da puilor educație, revine mamelor la majoritatea speciilor. În tot cazul leoaica își duce menajul ceva mai bineșor — cu resturile pe cari i le lasă leul. — decât doamna cămilă care n'are nimic depe urma domnului cămilă, — din pricina divorțului lor prematur.

Vaca, la fel, are un soț care nu-i face prea mare plăcere. Boii nu prea se sinchisesc să câștige simpatia vreunei anumite vaci. Dânsii consideră toate vacile ca o proprietate a lor, și atacă boii potrivnici dintr'un simplu principiu general de gelozie. Luptă împotriva lupilor și a altor animale carnivore, dintr'un instinct de conservare.

meia a ajuns la ideea de a avea pe lângă căminul ei un soț, pentru tot timpul vieții. Atunci a inventat dânsa dragostea romantică — adică inspirarea bărbatului a unor sentimente care să-l facă a crede că o femeie poate fi cu totul diferită și superioară ca faptură, celorlalte semene ale sale. Invenția acestui ideal, care a fost sugerată și pe care l-a adoptat bărbatul, a condus la subjugarea soților de către femei.

Odată ce această prefacere a isbulit, s'a născut nevoia pentru femeie de-a perpetua situația aceasta. Ca să nu desamăgiască pe bărbat, dânsa a trebuit să-și modifice felul de viață și să-și înăbușe unele predispoziții sălbătice naturale.

Se dovedește prin argumentele pe care le înșiră autorul pomenit la începutul acestui articol, că dragostea bărbatului e mai idealistă dar și mai crudă decât a femeii. Dragostea femeii e mai delicată, numai dacă nu e întărită de gelozie dar are o latură de materialism. Bărbatul dorște o anumită femeie pentru că el gândește că aceea e creatura cea mai curată și mai frumoasă din lume. Dânsul o vrea pentru ceace este ori crede că este. Femeia însă, vrea un bărbat pentru ceace acesta poate îndeplini în folosul său și al copiilor ei.

Privirile bărbatului se opresc asupra unei fețe frumoase care, din punct de vedere practic, nu are nici o valoare. Acelea ale femeii se opresc însă asupra unei perechi de umeri sdraveni, cari, în sub-

Sculptorii sau pictorii cari redau pe leu mângâindu-și consoarta sunt foarte greșiți. După constatările științifice, cari sunt cuprinse în acest articol, veți vedea că lucrurile stau cu totul altfel.

O gorilă apărându-și femela și puilul. E poate începutul instinctului la bărbat ca să-și protejeze femela

Un cocostârc dintr'o specie anumită, întreținându-se foarte afabil cu consoarta. Ii povestește probabil vre-o hazlie pățanie păsărească.

acest caz, leoaica s'ar putea simți jignită pentru că leul nu prea își joacă frumos rolul de soț. E foarte adevărat că va aduce acasă la viziună vreun vânat proaspăt — lucru care s'ar asemăna cu leafa lunară, pe care un bărbat o aduce soției sale — dar în loc să-l serviască doamnei leoaice și puilor, se înfruptă dânsul cel dintâi, până când nu mai poate. Dacă e un vânat mai mic e pe deintregul devorat de leu, iar dacă mai rămân rămășițe, acelea nu pot fi mâncate de leoaică până când leul nu adoarme.

Mai grozav încă e faptul cunoscut că teii se iau la harță între dânsii și-i sfășie soațele, soarta pe care o împărtășesc în urmă și puii, rămași orfani. Totdeauna, când vânătorii dau de o pereche de lei, trag mai întâiu în leoaică. Pentru că, dacă e doborât mai întâiu leul, oricât de rău soț i-a fost, leoaica se va rezezi la vânători ca să-și răzbune soțul căzut. Leul însă, dacă e doborât leoaica, merge mai întâiu de cercetează ce s'a întâmplat și apoi o ia la goană, când înțelege primejdia.

Maimuțoi sunt soți mult mai buni. Aceștia își pun viața în primejdie, ca să-și apere femelele și puii. Ba aduc și hrană și de multe ori își port puii, prea mici.

Printre triburile săbaltice, bărbatul poate fi considerat ca domesticit, într'un grad destul de înaintat. Dânsul vânează, pescuiește și face alte multe treburi folositoare întregii familii. Dar dragostea romantică, așa cum o cunoaște civilizația, e ceva care nu-i poate stăpâni nici măcar imaginația.

Femecea are multe drepturi care vor fi impuse bărbatului de către rubedeniile ei și susținute de întregul trib. Când îi moare nevasta, bărbatul, e obligat să se așeze în mijlocul satului și să-și jelească femeia prin urtele și gemete prelungite.

Ca un bărbat sălbatec, însurat de un an sau doi, să-și sărute consoarta, sau s'o înlănțuiască cu brațele sale, este ceva cu totul neuzit.

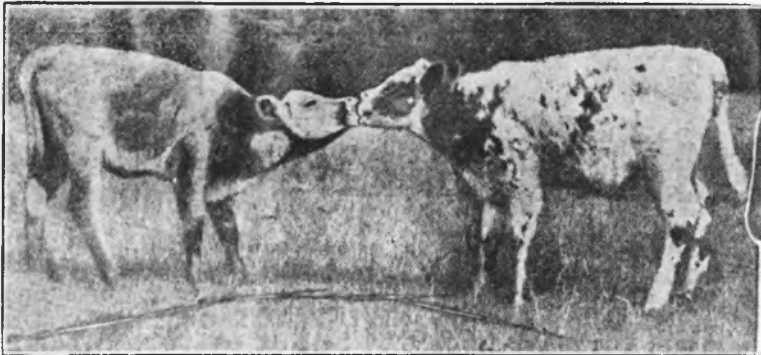
În faze mai înaintate ale civilizației, fe-

conștientul ei, o asigură că-i vor fi de un real folos muncind și aducându-i acasă toate bunătățile. Acești umeri ar putea totuși să-și arate vreedată puterea, maltratând-o, dar pentru aceasta dânsa e ferită prin situația pe care și-a creat-o și astfel bărbatul o respectă fără să știe pentru ce.

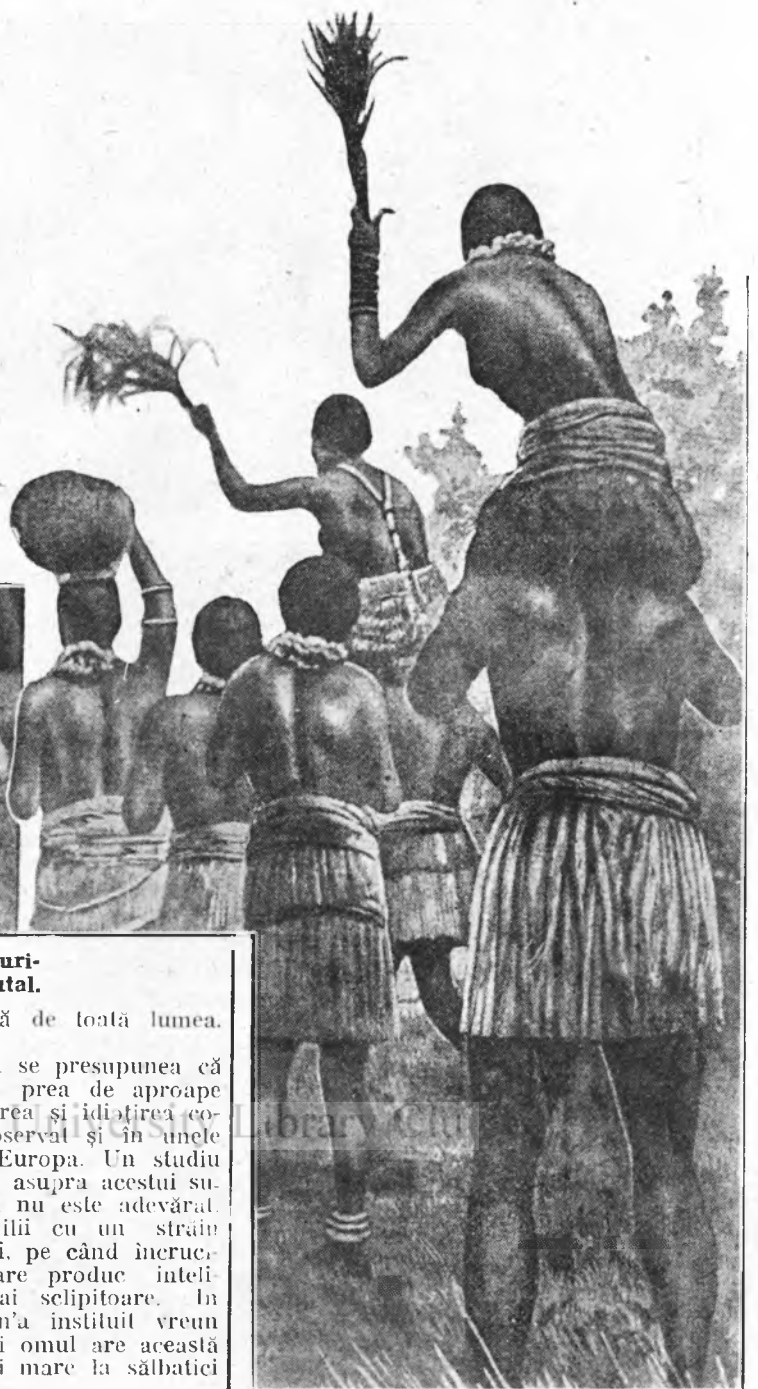
Această deosebire între felul de dragoste al femeii și al bărbatului ar putea explica de ce o chelneriță săracă dar dragătașă poate fi mai norocoasă căsătorindu-se cu un milionar, decât șoferul înșurat cu doamna din lumea mare, care l'a observat din fotoliu ocupat în spatele volanului. Fata săracă găsește în bogatul ei soț un excelent protector și satisfacțiile ei merg crescând. Doamna bogată măritată cu șoferul, observă foarte curând că acesta cheltuește sume prea mari și că depe urma lui, dânsa nu se alege cu nimic. Dragostea ei unilaterală nu e satisfăcută și deaceia curând îl va duce pe ușă afară.

Lillian Milkey, câștigătoarea premiului la concursul de modele din nisip și nămol, — care s'a ținut la Veneția. Modelele premiate sunt un crocodil și un șarpe.

„Dragoste de vițe!”... Vițelul e foarte drăgăstos față de surioara sa, dar mai târziu va deveni supărăcios și chiar brutal.

Femei din tribul Konyama, călărind pe umerii lor soții, după ceremoniile de nuntă

Dar în trecut femeia a avut pe bărbat sub ordinele sale cu mult mai mult decât îl are acum. Toate cercetările făcute în antichitatea omenească scot la iveală urmele supremației femeii. arată stări în care dânsa conducea familia și tribul, cu o mână energică, pe când bărbatul era supusul ei.

Penitrucă astăzi femeia e socotită „sexul slab”, antropologii au afirmat că puterea lor dominantă de altă dată nu se putea explica decât printr'un soi de diplomație. Dar d. Briffault combate această afirmație. Dânsul crede că femeile umblau la început în sălbăticie și luptau ca și bărbații. Se cunosc doar faptele vitejești ale amazoanelor, acele războinice din timpurile istorice care luptau cu o bravură superioară celei a bărbaților.

Cum s'a eliberat bărbatul de sub jugul femeilor nu se poate ști. Se crede însă că aceasta se datorase luptelor dintre triburi. Există în natura omenească dorința, pentru acei cari conduc. — să însărcineze plăcute. Și desigur că dinastiile de femei au fost mereu în certuri și în lupte. Însă luptele erau probabil făcute de bărbați, din ordinul și îndemnul conducătoarelor. Dar armata însemnează organizare și astfel, bărbații victorioși au avut un prilej binecuvântat de-a smulge sceptrul din mâinile femeilor împodobite și fără grii.

Unul din obiceiurile de nuntă cele mai remarcabile, printre sălbatici, este acela care există la triburile din Konyama, Africa. A treia zi, după o serie de ceremonii felurite, mirele înfășoară miresei pe mână niște brățări, făcute din frunze și apoi o urcă călare pe umerii săi purtând-o așa pe o distanță de vreo 200 de metri. O coboară apoi, iar femeile care o urmează o lovesc, fiecare ușor, odată sau de două ori. În urmă, mireasa încalceă din nou și mirele o aduce îndărăt la locul de plecare. Tot timpul mireasa nu uită să-și lovească mirele cu burucii, cari țin locul cravașei.

Ritul acesta pare să fie o urmă a vechii supremații femeiești și a obiceiului mai nou acela al căsătoriei prin răpire: când bărbații au înfrânt atotputernicia femeilor și au căpătat mai multă îndrăzneală, ei își furau nevestele din chiar casele părinților. Atât alții civilizați cât și sălbaticii de diferite culori au o morală comună: aceea că indivizii în grade prea apropiate de rudenie nu trebuie să se căsătorească. Te-

oria aceasta e acceptată de toată lumea. Din ce pricină?

Până acum de curând se presupunea că încrucișări între indivizi prea de aproape nrudiți cauzau degenerarea și idiotia copiilor. așa cum s'au observat și în unele case conducătoare din Europa. Un studiu științific mai aprofundat, asupra acestui subiect, a arătat că faptul nu este adevărat. Incrucișarea unei familii cu un străin idiot dă naștere la idioți, pe când încrucișarea cu minți superioare produc inteligențe din ce în ce mai scilpitoare. În scara animală, natura n'a instituit vreun asemenea instinct. Numai omul are această prejudecată. Și ea e mai mare la sălbaticii decât la albi.

Autorul menționează că starea asta de lucruri a fost inventată și impusă de supremația femeii, penitrucă fără aceasta cu greu și-ar fi putut ele menține puterea. Femeia conducătoare, dintre femeile atotputernice, nu putea ea singură să ție în frâu pe toți bărbații. Ii trebuia, penitru aceasta, cooperarea cu toate celelalte femei, din toate familiile. Dar dacă băceții ar fi avut permisiunea să ia de soție surorile, verișoarele sau orice fete din preajma familiei lor, puterea unilaterală a femeilor s'ar fi divizat și atotputernicia acestora ar fi fost sdruccinată. Deaceea lucrul era aspru oprit și a rămas și astăzi în obiceiul sălbaticilor să-și caute nevestele prin triburi îndepărtate.

Unii cred, în aceeaș ordine de idei, că obiceiul bine cunoscut al femeilor, de-a deslăinui prietenelor secretele de afaceri sau profesionale, ce le-au fost încredințate de soții lor, n'ar fi decât urma vechii atotputernice alianțe a femeilor de altădată.

(din eng'ezeste de N. L. ROTEANU)

Un eveniment teatral

Miercuri 12 Sept. c., s'a sărbătorit la teatrul „Scala”, din b-dul Academiei, jubileul de 100 de reprezentații în șir, al revistei „Să nu te superi că te'njur”, de Nicon, Nican și Bodin.

A fost un eveniment, intrucât această revistă, a reperutat cel mai mare succes serial, la noi.

Jucată cu antren, de un mănunchiu de artiști talentați, a descrețit multe frunți și foarte mulți sunt aceia, cari au văzut-o de câteva ori în șir.

CELE MAI FANTASTICE

SCAMATORII

ARTA MAGICA

SCOATEREA OUALOR DIN GURĂ.

DESFACEREA LANȚULUI FERECAT.

APARIȚIA UNUI TRANDAFIR LA BUTONIERĂ

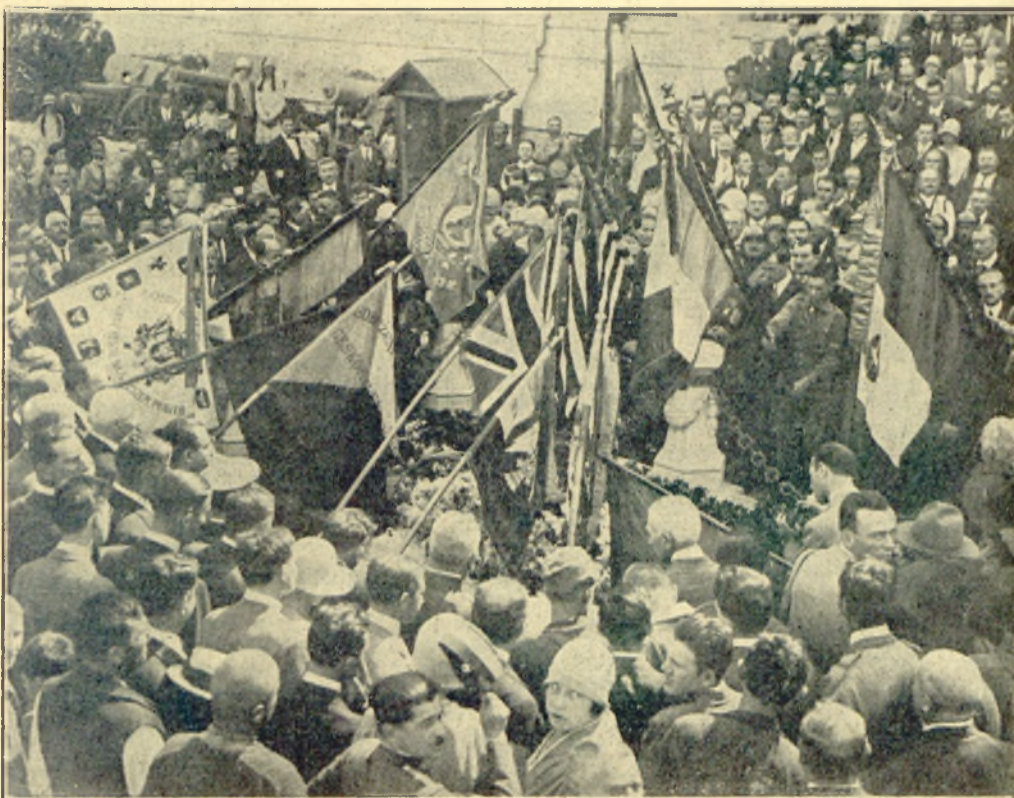
INELELE JAPONEEZE.

12 PRODUCȚII DIN CELE MAI INGENIOASE

COMPLETE CU APARATE SE EXPEDIAZA CON-
TRA LEI 95 RAMBURS. CERETI GRATIS NOUL
CATALOG ILUSTRAT LA
BAGHETA MAGICĂ BUCUREȘTI III.
STRADA DUMITRU RACOVITZA

**Congresul
„Fidac“-ului
la
București**

Sus, stânga:
Sosirea delegațiilor în Gara de Nord
Sus, dreapta:
DELEGAȚIA JUGOSLAVA
Rândul II stânga:
Delegația jugoslavă, fotografiată la sosire
în gara de Nord.
Rândul II dreapta:
Delegația americană, cu generalul Giguillat
La mijloc:
„Fundatia Carol I”, unde s'a ținut congresul
Jos, stânga:
DELEGAȚIA ENGLEZĂ
Jos, dreapta:
Drapele aliate, dau onorul
Eroului Necunoscut al României

Rubrica Cinematografică

SUB CONDUCEREA D-LUI VALENTIN PODEANU

E greu pentru artiștii comici...

A FLĂNDU-SE de curând într-o stațiune balneară din California, Harold Lloyd, marea vedetă a casei Paramount, n'a scăpat de calvarul de a fi interviewat de ne-nărate ori. La început, Harold Lloyd a căutat să se eschiveze.

— Am venit aici să mă recreez, declara el. Soția și fetița mea mi-au interzis formal să mă ocup de afaceri.

Dar gazetarul, care voia să-și facă datoria până la capăt, nu se dădea bătut.

— Numai câteva minute, repeta el rugător; iar în clipa următoare puse prima sa întrebare:

Nu sunteți și dv. multumit de faptul că puteți creea atâtor oameni de pe lume, ceasuri de veselie curată?"

— Se înțelege, răspunse „EI” scurt.

— Nu găsiți că actorii cari joacă rolurile principale în drame, sau interpretii rolurilor de canaliai au o activitate mult mai puțin generoasă decât d-voastră?

— Iartă-mă te rog, dar în privința aceasta sunt de altă părere. Situația cea mai grea o are actorul comic. Gândește-te și d-ta prin cât trebuie să trec în filmele mele. Am totdeauna ghinion. Trebuie să întâmpin situațiile cele mai primejdioase, și cu cât îmi merge mai prost, cu atât lumea râde mai mult de mine. Să luăm de pildă ultimele mele două filme. În filmul „Trăiască sportul!”, desfășur cel mai înflăcărat entuziasm pentru sport, dar nu întâmpin decât răutate și viclenie. Drept e asta? sau gândește-te la celălalt film al meu: „Pentru numele lui Dumnezeu!”. Câte lucruri ne mai pomenite trebuie să îndur aici, absolut fără nici o vină!... Nu, nu, activitatea mea nu e de fel agreabilă!

— Dar bine, bolborosi ziaristul, nu m'ati înțeles...

— Se poate, zise el. În fond n'am să mă plâng, căci la sfârșitul tuturor filmelor, tot mă aleg cu fata iubită. Afară de asta, există un punct în care toți trei, și interpretul de roluri dramatice, și canalia, și comicul, suntem de plâns...

— Și care e acel punct? întreabă gazetarul, curios.

— Suntem siliți să dăm interviewuri... Crezi d-ta că ăsta e lucru ușor?... Bună ziua, d-le!

Se zice că ziaristul n'a fost tocmai fericit de rezultatul convorbirii sale cu Harold Lloyd.

O credem și noi!

O nouă invenție în domeniul Telecinematografului

Am scris într'un număr trecut, că un profesor german, doctor Karolus, dela universitatea din Leipzig, a găsit o modalitate de a transmite filmul la distanțe lungi prin cablu sau radiotelegrafie. Invenția doctorului dela Leipzig nu-i singulară.

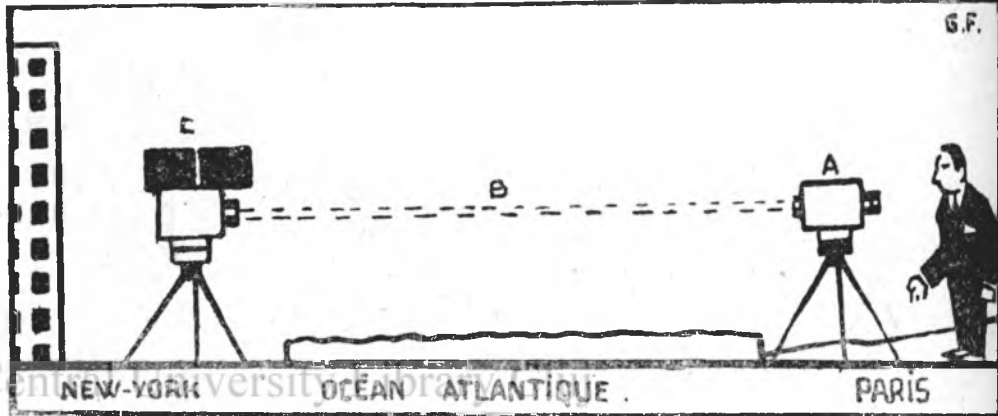
Mai acum câțva timp un inginer american, d-l Frank Conrad a reușit să transmită cu succes prin „fără fir” dela Chicago la New-York trei metri de film fragment dintr'un film interpretat de Vilma Banky. Deci această invenție este o realitate.

Chiar pe marele vapor „Leviathan” s'a construit o cabină specială, pentru recepționarea unor astfel de filme, iar mai multe experiențe au fost duse la bun sfârșit. de

Făcându-se calcule, s'a constatat că pentru transmiterea unui film care durează 10 minute, sunt necesare cinci ore și jumătate, iar cheltuielile se ridică la frumoasa sumă de 6.500 de franci.

Pentru a evita această pierdere de timp și bani, savantul francez Eduard Belin, încearcă o nouă modalitate pentru transmiterea filmului la mare distanță.

După planurile acestui savant, trebuie să se construiască un aparat care să capteze imaginile unui film și să le transmită la Paris. Aceste imagini sunt apoi transmise prin ajutorul undelor herțiene la New-York, unde al doilea aparat, — completare al primului, — va căpăta imaginile transmise de

TELECINEMATOGRAFUL CONCEPUT DE D-L EDOUARD BELIN

A, aparatul emițător care se găsește la Paris; **B**, undele herțiene mergând să impresioneze la New-York negativul care se găsește în aparatul **C**, care este o completare a lui **A**.

„Westinghouse Electric Company” la Pittsburgh.

Această invenție care nu este decât transmiterea succesivă la mare distanță, a mai multor fotografii, se bazează pe proprietatea transmiterii fotografiei, prin T. F. F. Dar această transmitere ia cam mult timp.

undele herțiene și le va impresiona pe o bandă nouă. Se poate chiar, ca la un aparat emițător, să fie mai multe aparate de recepționare. Am spus, că această invenție nu-i decât în studiu și deci nu este încă pusă în aplicare.

TINA

Ecouri cinematografice

CU prilejul începerii noii stagiuni, să-lile noastre de cinema au început să ia un aspect mai occidental. Însăm în primul rând frumosul și îngrijitul interior al sălii „Select” din calea Victoriei, cu bogatele sale covoare și cu plasatori îmbrăcați, cum trebuie, în uniforme și cari servesc publicul, fără a mai lăsa de dorit.

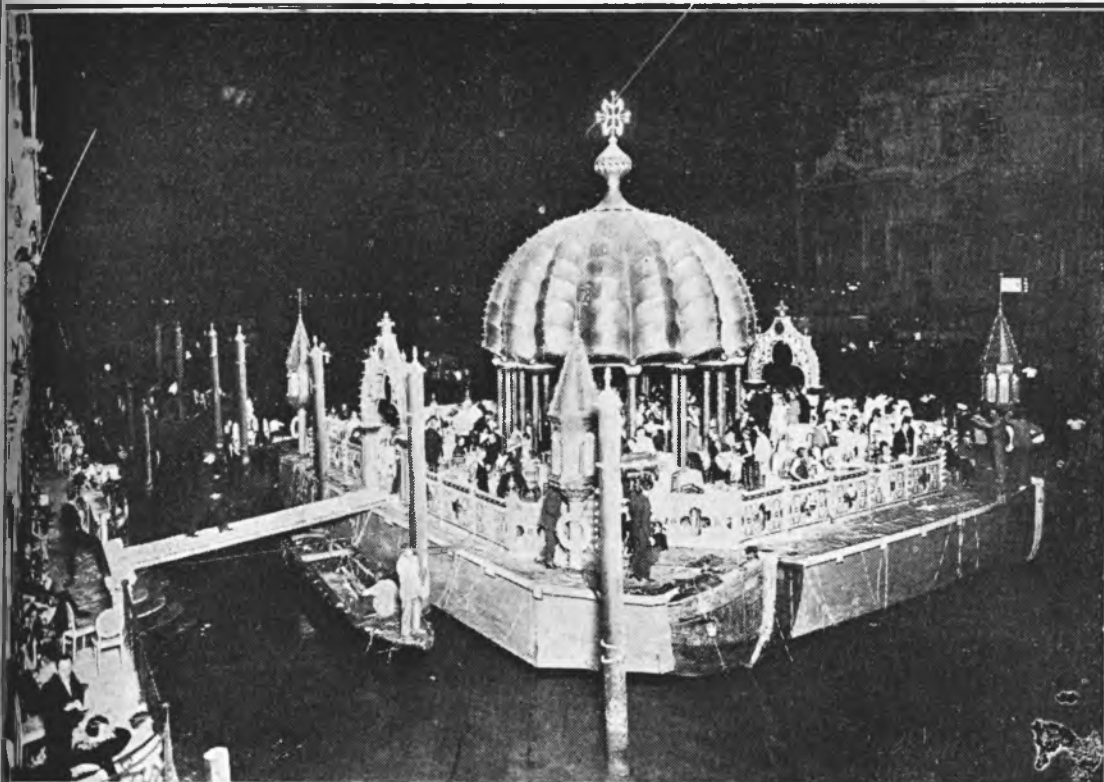
Nu uităm nici celelalte săli, de care ne vom ocupa în numărul viitor.

OMARE luptă se dă acum în America între casele Fox și Paramount pentru cumpărarea lui Warner Brothers, care lichidează.

Paramount a oferit 10.000.000 dol. drept care Fox a oferit 12.000.000. Pentru a nu se lăsa mai pe jos, Paramount a mai adăugat 3.000.000 dolari. Rezultatul nu se cunoaște, căci licitația continuă.

Doamne și domnișoare fotogenice elegante și dornice de a filma, se pot adresa societății „Clipa Film” din București, str. C. A. Rosetti, 2. et. II, care turnează actualmente filmul „Alcoolul”. Cele care vor fi alese în urma probelor de fotogenie, vor turna în marea scenă de ansamblu a varietelului. Orele de birou 10-1 a. m. și 5-7 p. m.

In ritmul muzicei, la strălucirea feerică a luminilor pe un doc plutitor, vizitatorii cosmopoliți prânzesc și dansează, iar în jurul lor trec gondolele poeticele canale.

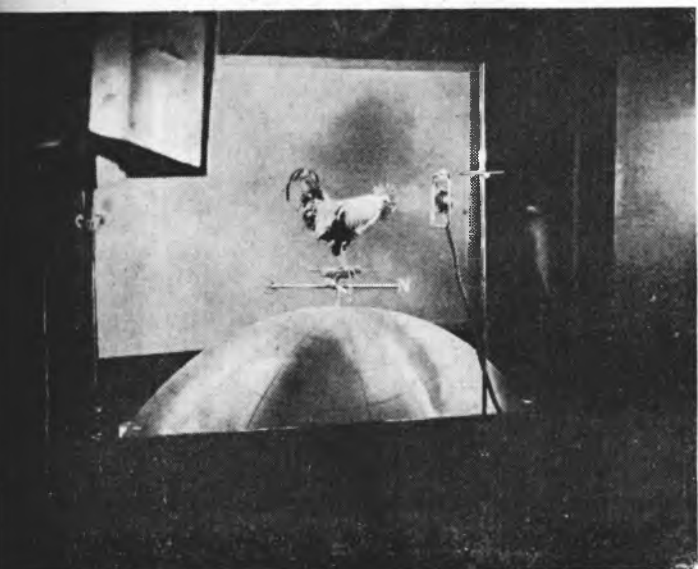
Fotografiile noastre înfățișează locul și lumea.

Sus la dreapta: răpitoarea stea de cinematograf germană și bine cunoscuta pianistă Fatma Carell. Rândul de jos de la stânga la dreapta: d-ra Monica Arion care a avut un

deosebit succes la concursul internațional de dans instituit de „Excelsior” și patronat de Principesa de Monaco.

Bae de soare pe plaja dela Lido, la țărmul Adriaticei. Lidia Labasin în vârstă de 17 ani, fiica unui gondolier din Veneția, a fost aleasă regina frumuseții la o serbare din Lido.

IN „STUDIO”

Vestitul cocoș al lui „Pathé Frères”, anunță lumea prin micton, primele filme vorbitoare, turnate în America.

Patsy Jean Taylor e o nouă angajată a firmei Pathe Exchange. Fotografia de față e luată din filmul ei de debut: „Halbmond”

Femina

Impăciuitoarea căsniciilor

Eo carieră nouă pentru femei, exercitată în mod oficial pentru prima oară în Suedia, patria Ellen-ei Key, aceea care încă acum câteva decenii a luptat cu atâta curaj și talent pentru liberarea căsniciei de sub jugul convenționalismului, pentru o morală mai sănătoasă a ei și pentru dreptul copilului, cerințe astăzi universal recunoscute în apus, dar pentru stabilirea cărora, propagandista temerară a avut mult de suferit, pe vremuri.

Stăruind asupra faptului: **In mod oficial.** Căci în chip neoficial s'au găsit și se vor găsi întotdeauna în anturajul soților femei, care, chemate ori nechemate (de cele mai multe ori nechemate) să se amestece în certurile conjugale și, vrând să înlăture neînțelegerile, să le sporiască încă. Rostul „**impăciuitoarei căsniciilor**” post oficial în Suedia, este altul, și anume. Doi soți, cari cer desfacerea căsniciei, înainte de a intenta procesul de divorț, sunt dator să treacă pe la împăciuitoare, să-i expună în chip veridic motivele, care-i îndeamnă să se despartă, iar împăciuitoarea are obligațiunea de a le cerceta cu rațiunea și mai ales: cu **sufletul**, iar atunci când cauzele nu sunt chiar atât de grave, în special în căsniciile din care au rezultat copii, să facă tot posibilul de a readuce pe părinți la sentimente mai bune.

De fapt tentativele de împăcare la tribunalele noastre în procesele de divorț, termenele legale date părților înainte de a se pronunța sentința definitivă de despărțire, nu urmăresc nici ele altceva, decât să dea prilej soților să se mai răzgândească. Totuși, câtă deosebire! Aci rolul de împăciuitoare fictiv — căci nu e decât o ficțiune — o are un funcționar rapid, cărui nu-i pasă și nu poate să-i pese de laturile sentimentale, de dedesubturile psihologice ale cererei de divorț și care rostește în mod mecanic frazele de rigoare, întotdeauna aceleași; dincolo un suflet incredințat de necesitatea rolului său împăciuitoare, de sfîntenia căsniciei, mai cu seamă pentru binele copilului, ca-

re-ți ascultă păsul cu pricepere, împărțind durerea ta. Și deoarece un astfel de rol convine mai bine femeii, e și explicabil că pe lângă colegii masculini (există și împăciuitoari bărbați în Suedia) ele au de înregistrat mai multe succese.

Totuș ne întrebăm, dacă o astfel de instituție e într'adevăr de folos. Credem fără rezervă în succesele împăciuitoarei suedeze, ne îndoim însă de faptul, dacă aceste succese aduc vre-o ameliorare în viața de toate zilele a soților uniți din nou. Femeia e în genere lesne influențabilă (se găsesc mult mai multe femei-medii telepatiche decât bărbați și mania de cumpărături ce se observă la majoritatea femeilor se datorește tot faptului că vânzătorul exercită o sugestie asupra lor) și se prea poate să se lase sedusă de argumentările împăciuitoare — pentru moment. Dar după un timp, neînțelegerile dintre soți se ivesc din nou, ciocnirile inevitabile dintre temperamente se produc iarăș și viața conjugală oiașnuită compusă din certuri și împăcări, de mici împunsături de ace otrăvite, viață nedemnă căreia erau hotărâți să-i pună capăt, reînțepe. Căci în definitiv, în afară de Rusia, în celelalte țări bărbatul și femeia nu se joacă de-a divorțul. Există întotdeauna cívinte temeinece, pentru care doi oameni ce și-au legat viața, cer acum desfacerea, întotdeauna dureroasă, a acestei legături. Iar firea omului nu se schimbă ușor **Natura expellas furca, tamen usque requirat** (să alungi firea cu furca, și totuși va reveni mereu) grăește înțelepciunea românilor. Și atunci, ce face împăciuitoarea? Menține copilului căminul? Dar ce fel de cămin, înveninat prin neînțelegerile sau indiferența dintre părinți! Nu e oare preferabil, ca acest copil să crească fără mamă sau fără tată (după împrejurări) dar într'o atmosferă senină, neviciată de certuri?

Iată o problemă, pentru soluționarea căreia va mai trece multă vreme.

E. MARGHITA

Dece e Mistinguett mereu tânără?

AR putea să fie bunică după vârsta, pe care o are în realitate și joacă, cu cel mai mare succes rolurile de adolescentă. Cum se face aceasta? Mistinguett a desvâluit singură puțin din secretul sau secretele, care i-au prilejuit menținerea unei tinereți quasi-veșnice.

Iată câteva din rețetele sale: nu s'a lăsat niciodată să se îngrășe. „Grăsimea — spune steaua musichallului francez — e dușmanul cel mai neîmpăcat al tinereții. N'am mâncat de ani de zile pâine albă și carne neagră (adică nici un fel de carne în afară de aceea de pui sau de curcan). Dimineața iau o ceașcă de cafea cu lapte, fără zahăr și fără smântână. La amiază mănânc un pepene, pește și fructe. Imi plac salatele. Firește că ele nu sunt niciodată făcute cu untdelemn, sau cu maioneză. Se vor căuta zadarnic pe masa mea, cartofi, smântână, unt sau zahăr. La patru după amiază beau ceai cu lapte, fără zahăr, și fără să iau ceva la el. Seara puțină carne albă, pește sau legume. Imi place varza, roșiile, sparanghelul. Mazăre nu, fiindcă mazărea îngrășă”.

Mistinguett mai adaugă — foarte picant amănunt — că foarte probabil nici cu această severă dietă, la care se supune, de când a început cariera sa artistică, nu și-ar fi păstrat „linia”, dacă n'ar fi stat în permanent contact cu formele noi ale vieții,

adică dacă ar fi avut prieteni și prietene bătrâne.

„Numai adevărata tinerețe, dă plăcerea de viață. Am avut-o mereu în anturajul meu. Am fost mereu pentru concepțiile ei, care erau bineînțelese și ale mele.

„Fiecare femeie trebuie să se îngrijiască necontenit de exteriorul ei. Chipul ei nu trebuie să capete niciodată sbărcituri. Cu o rochie mototolită nu ese nici o femeie, nu-i așa? Dece să eşim cu o piele boțită? Și exteriorul, o femeie și-l poate îngriji cu cel mai mare succes, până la adânci bătrânețe: numai să știe, ce să mănânce, pe cine să primească în anturajul ei ...și să arunce calendarul în colțul cel mai întunecos al podului...”

La școală

Natural, școala de azi.
Profesorul: Ionescu, unde este Amsterdam?
Ionescu: Unde a fost ultima Olimpiadă, domnule profesor!...

Toată lumea

care se interesează de radiofonie și ultimele descoperiri și perfecțiuni în această materie, așteaptă cu mare interes apariția marelui ziar „**RADIO-JURNAL**”.

Moda pariziană

DEȘI s'ar putea crede că suntem în plin „morte-saison” în ceea ce privește moda, totuș marii creatori ai eleganței feminine, nu au odihnă și nascocesc mereu, pentru frumoasele doritoare de noutăți, minuni de gust, în atelierile unde munca nu încetează.

Reuniunile, plimbările, ceaiurile dansante, petrecerile din casinouri cer mereu o întrecere în eleganță și neîntrecutul croitor

parizian Poiret, a lansat de curând toaletele în două tonuri.

Așa e de pildă primul nostru model, purtat de o elegantă a lumii engleze, la Deauville, la ceaiul de după amiază.

E o rochie care, deși creată de-o casă mare, poate fi totuș copiată la perfecție, de-o pricepută croitoreasă, dacă lucrează cu îndemănare aplicația.

Din crêpe de chine gris deschis și gris fer închis, această elegantă rochie are jupa plisată mărunț, centura lată în cele două tonuri de gris, iar la corsaj trei frunze mari, din crêpe, gris deschis, aplicate pe fondul închis.

Mai atrag atenția asupra mânecii, cu totul originală.

Cât despre toaleta de-a doua, ea e din voile Georgette negru, cu trei volane plisate, terminate cu dantelă fină „rocree”. În față, două butoni de strassuri și o buclă, care se repetă în mic la mâneci, îi dau o notă aparte.

Intreaga toaletă e pusă pe un dessous de satin lucios, de mătase neagră. **LAURA**

Care poet va cânta

așa cum se cuvine pe cel mai bun slujitor al grației Dv. care este noul **ROUGE Violet?**

„E cel mai prețiat pentru că se menține cel mai bine”

Lei 130,— în tub elegant de metal aurit; Lei 60,— rezerve. Se găsește pretutindeni și la **PARFUMERIA ELITEI** București, Calea Victoriei No. 39

VIOLET

29, Bd. des Italiens, Paris

Luptele cu Taurii

D. Richard Franașovici, asistând la „repetiția” luptelor de tauri dela Arenele Romane, împreună cu doamna, autoritățile și d. C. Tănase, organizatorul luptelor.

Grup de sportivi, cari au dat concurs „Aeroclubului Al-bastru”, la serbarea dela „Tir”.

Taurul se infurie la vederea mantalei roșii

Aplicarea „banderilelor” pneumatice

Căsătoria doctorului Behounek

Radiologul Francisc Běhounek care a participat la expediția generalului Nobile, la polul Nord, s'a căsătorit cu d-ra Felix, fiica unui profesor dela politechnica din Praga. Ilustrația noastră înfățișează pe căsătoriți ieșind dela biserică.

Congresul Avocaților

În ziua de 8 Septembrie, s'a ținut la Craiova congresul avocaților. Ilustrația noastră înfățișează un grup de congresiști intrând în biserica Sf. Treime, spre a asista la Te-Deum.

În fruntea grupului d-nii: Stelian Popescu (1) ministrul justiției, Em. Tătărescu (2) primarul Craiovei; Mitu Stoenescu (3) decanul baroului Dolj.

(Fotografie făcută de Jean Ignătescu — Craiova)

Oamenii sunt făcuți din carne

nuvelă de Jack London

5

Jim se repezise la ușa și voia să ridice zăvorul. Matt, printr'o săritură, se interpușe și îl îndepărtă.

„Unde te duci?”
„La o farmacie, — se văicăra Jim — la o farmacie”

„Nu, nu se poate, trebuie să stai în loc. N'o să ne dăm în spectacol cu o scenă de otrăvire, pe stradă, cu toate bijuteriile alea, care se găsește sub pernă. Pricepi? Și dac'ai scăpa de moarte, ai ajunge pe mâna poliției, care ți-ar cere sumedenie de lămuriri. Muștarul e cel mai bun împotriva otrăvii. Și

Matt între timp își pregătise a doua cană și bău fără să-i mai răspundă.

Sudoarea se rostogoli în picuri mari peste ochii lui Jim, care de abia își văzu drumul până la masă, unde se îndreaptă spre a-și lua cana lui. Dar Matt își pregăti și cea de-a treia cupă și la fel ca înainte îl împinse pe Jim îndărăt.

„Ți-am spus s'aștepti până ce termin' se răsti dânsul — „Nu sta în calea mea!”

Jim își sprijini trupul, scuturat de convulsii, de marginea spălătorului. În timp ce toată ființa lui jinduia spre substanța galbenă, care susținea viața. Carne

clătinaându-se spre spălător. Aci zadarnic se strădui — cu degetul arătător al mânei drepte — să ajute acțiunea muștarului. Sfârșit se ținu de bazin, în același chip în care se ținuse și Jim, copleșit de oroarea prăbușirii la pământ, pe care o simția inevitabilă.

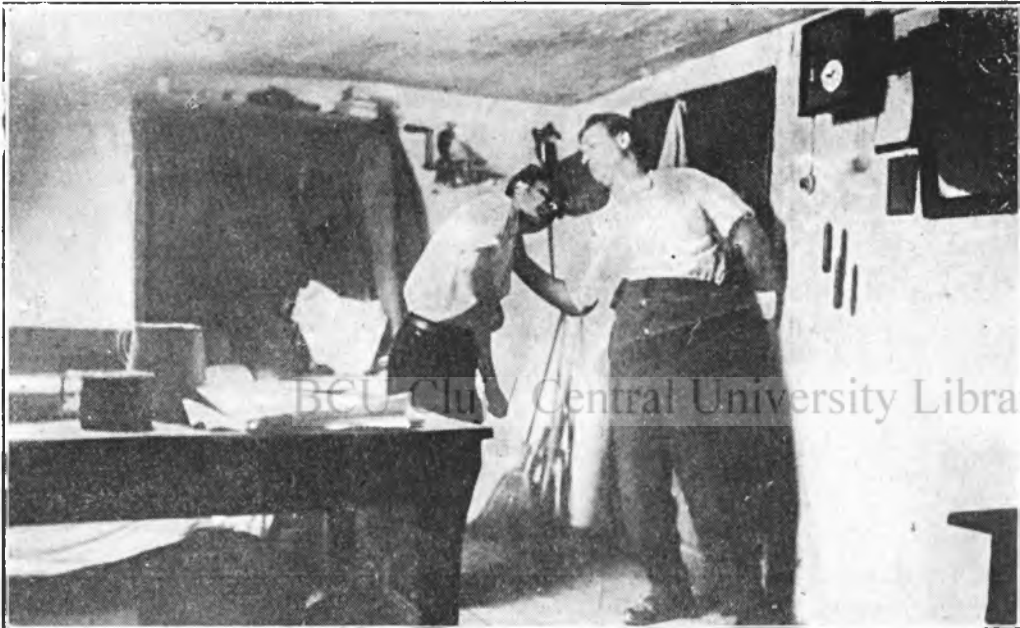
Criza pentru celălalt trecuse și Jim se trezi slab și fără vlagă, prea lipsit de putere ca să se poată ridica de la pământ, cu sudoarea picurând de pe frunte, cu buzele încărcate de-o spumă îngălbenită de muștarul prin care se tăvălise. Își frecă ochii cu dosul mâinei și vaete plângătoare îi ieșeau din gâtlee.

„La ce plângi?” întrebă Matt, din agonia în care se sbătea. Tot ce-ai mai bun de făcut e să mori. Iar după ce vei muri, vei fi mort!”

„Eu... nu... plâng... mă... ustură... muștarul”, rosti rar cu voce încetă, suflând din greu la ficce cuvânt Jim.

A fost ultima lui încercare isbită să vorbească. În urmă începu să articuleze cuvinte fără legătură, bătând acru cu brațele și tremurând până când o nouă convulsie îl întinse pe dușumea.

Matt se luptă din răspuțeri să ajungă iar la scaun și se prăbuși pe dânsul, strângându-și cu disperare genunchii și împotriindu-se la revolta cărnurilor sale. Atacul îl lăsa slab și cuprins de frig. Privi să vadă ce s'a făcut celălalt și-l văzu țepăn. Încearcă să spună o vorbă glumeată să fie baljocoritor, să rădă până'n ultima clipă, nepăsător în fața morții, dar buzele lui nu putură produce decât sunete incoherente. Atunci deabia îi veni în minte gândul că muștarul nu era de nici un folos și că nu-i rămânea altceva decât să alerge la farmacie. Privi spre ușa și se ridică în picioare. Se ținu de scaun ca să nu cadă. Începea un alt atac. Și acesta îl făcu să simtă cu timpul că toate organele se desfăceau de dânsul, o luau rasna și reveniau apoi în niște colice ucigătoare. Agățându-se de scaunele din cale, se târi pe dușumea, dar ultimele rămășițe de voință îl părăsiau în vreme ce ajungea la ușa. Întoarse cheia și ridică unul din zăvoare. Zadarnic însă

eu sunt tot atât de rău otrăvit ca și tine, și am să iau și eu muștar. În muștar există un emetic, o contra otrăvă, care provoacă vărsături și pe care ți-ar da-o și la farmacie, în orice caz”.

Dânsul împinse pe Jim în mijlocul odăii și trase la loc zăvorul.

Mergând apoi spre dulap, își trecu o mână pe frunte să-și steargă sudoarea și broboanele erau atât de mari, încât aruncându-le la pământ, acestea se loveau cu sgomot perceptibil, pe dușumea.

Jim, în agonie, privia la Matt cum își lua finicheaua de muștar și o cană. Veni apoi spre dânsul.

Cellall, amestecă apa dintr'o cană, cu muștar mult și o bău.

Jim îl urmărise și căuta, cu mâna tremurătoare, după cupa goală. Matt îl împinse însă înapoi.

Amestecându-și o a doua cupă, dânsul întrebă:

Socoți că-mi ajunge o singură cană? Așteaptă să termin!”

Jim se îndreptă șovăind spre ușa, dar Matt îl trase îndărăt.

„Dacă nu lași în pace ușa ceea, am să-ți frâng gâtul. Ai priceput? O să te las să bei, când voi termina. Și dacă scapi, eu tot am să-ți frâng gâtul. Nu ți-a mai rămas nici o nădejde de-acu înainte. Ți-am spus doar, de-alătea ori ce te-așteaptă dacă-mi faci vre-o porcărie.”

„Dar mi-ai făcut și tu o porcărie la fel” articulă Jim cu o sforțare grea.

Pentru începutul acestei nuvele vezi „Realitatea Ilustrată” numerile 31, 32, 33, 34 și 35.

vollată părea că vrea să-l înghită sau să-l doboare la pământ.

Matt bău și cea de-a treia cupă și cu multă greutate izbuli să ajungă la un scaun pe care se așază. Primul atac trecuse. Spasmurile de care fusese apucat, erau pe sfârșite. El atribuia muștarului și apei acest efect plăcut. Orcum — se gândia dânsul — eu sunt salvat. Își șterse sudoarea de pe frunte și, în intervalul de răgaz ce i se oferise, găsi timp să petreacă. Privi la tovarășul său.

Un spasm scuturase tinicheaua de muștar din mâna lui Jim, și conștiința ei, se răsturnase pe dușumea. Dânsul se aplecase să adune muștarul de jos și să-l puie în cană, dar spasmul următor îl trânti la pământ. Matt zâmbia.

„Adună-l bine — îl îndemnă el baljocoritor — e tocmai ce-ți trebuie. Pe mine m'a însădrăvenit!”

Jim îl auzi și întoarse spre dânsul fața-i inspăimantată, pe care era întipărită un amestec de suferință și implorare. Dar spasmurile se întepiră și Jim sbătându-se pe podea își îngălbeni fața și părul, mănjindu-se cu muștar.

Matt izbucni într'un râs răgușit, ca la un spectacol vesel. Râsul i se opri însă deodată în gâtlee: Un fior îi scuturase trupul. Începea un alt atac. El se ridică și merse

băjbăi, căutând pe-al doilea. Infrânt își sprijini toată greutatea trupului de ușa și alunecă binișor în jos, până pe podea....

* * *

Fotografiile care-au ilustrat această nuvelă, au fost făcute după scene jucate în mod special pentru „Realitatea Ilustrată” de d-nii Mereanu și Chirpău.

**Cunoștința este
pârghia vieții**

**Nimeni nu știe mai
mult decât învață**

Să ne îmbogățim cunoștințele

Barza, pasărea populară, se otrăvește, fără voe, cu lăcuste africane

BARZA a fost din totdeauna o pasăre iubită de popor și mult căutată în folklor.

În Olanda, Danemarca, Germania și chiar la noi, creatura aceasta, de statură impunătoare, e socotită drept pasăre sacră. E protejată de legi, tot atâta cât și de sentimentele unanime ale popoarelor.

Cuibul unei berze, pe acoperișul unei gospodării, e socotit ca semn de noroc. În Olanda oamenii pun mereu câte un coș de răchită mai vechiu, pe acoperișurile caselor, în nădejdea că se va aciua acolo vre-o berză și oprindu-se, va găsi locșorul potrivit pentru construirea cuibului. Deseori se întâmplă, ca barza să-și aleagă într-adevăr locul acesta și cărând pae sau erburi, să-și construiască un cuib, care, nu rare ori s'a văzut, e păstrat secole de-a rândul.

Toamna berzele sunt cuprinse de dorul lor de ducă, și pornesc în lungă călătorie spre țările calde. Totdeauna însă e se întorc la cuiburile lor.

Și în toamna trecută, ca de obicei, berzele europene și-au părăsit cuiburile de pe acoperișurile caselor, de prin stufării și de pe bordeie, dar în primăvară ele au revenit într-un număr mult mai mic. Când s'a observat că acest fenomen capătă o formă oarecare generația, o adevărată consternare a cuprins populațiile localităților pe unde berzele își aveau cuiburile de secole. De ce oare nu s'au reîntors toate berzele?

Zoologii reputați au luat problema în cercetare și au ajuns la concluzia că berzele europene au pornit spre Africa, în anul lor călătorie. Ajunse acolo, s'au năpustit cu lăcomie asupra lăcustelor africane,

îmbucându-le pe nerăsuflăte. Rapacitatea berzelor pentru lăcuste dumiri pe oamenii științei asupra dorului lor de ducă.

Continuând însă cercetările, au descoperit unele mănunte foarte interesante. Lăcusta este o distrugătoare. Lăcomia ei e neîntrecută de nici o altă insectă. Mănâncă orice verdeață, orice plantă.

Berzele, mâncând unele lăcuste, s'au îmbolnăvit și au murit. S'a făcut constatarea că ele au fost otrăvite de către lăcuste, care la rândul lor au mâncat ierburi otrăvitoare, ele însă fiind însă imunizate; astfel lăcustele erau numai purtătoare de otrăvă. Și atunci s'a desvăluit întreaga dramă. Sborul berzelor din Europa spre Africa a însemnat o adevărată călătorie către o sinucidere involuntară.

Acei cari sunt interesați în păstrarea celor câteva specii de berze europene, lucrează acum pe capete ca să evite această nenorocire.

Fără îndoială că respectul poporului pentru această pasăre se datorează și legendei universal cunoscută; că barza e aceea care ne aduce copiii.

Cum a luat naștere această legendă este un adevărat mister. Totuși, o teorie, care pare destul de interesantă, este aceea susținută de celebra ornitologă germană, d-na Annie France-Harar. Dânsa susține, după un lung și amănunțit studiu, că barza este un model de moralitate și asta a fost pricina că i se acordă onoarea legendară.

În scrierile sale, d-na Harar vorbește de remarcabilele obiceiuri care există la această specie de pasări.

Există aspre pedepse pentru infidelitatea conjugală și în ceea ce privește soțiile se dau osânda cu moartea. Disgrația și oprobiul întregii comunități de berze acoperă pe

cocestăre, atunci când e atins de această grozavă vină.

Epoca celor nebuni...

CURIOSITATEA omului nu cunoaște limite și nici precepte. Cele mai neînsemnate evenimente, datele cele mai inutile, comparațiile pur ridicole, pentru un maniac, sunt lucruri documentare de mare valoare...

Am avut ocazia, anul acesta, să facem cunoștința unui individ respectabil atât ca vârstă cât și ca poziție socială, care, dintr-o pas une inexplicabilă, colecționează zilnic biletul de metropolitan eliberat de stația Bursei dela Paris...

Deaceia nu mă surprinde faptul că un mare savant englez s'a apucat de curând să demonstreze publicului cum peste maximum trei secole, toată lumea va deveni dementă...

În 1859 — scrie îndrăznețul născocitor al acestui pronostic — exista, în Europa un nebun la 535 de indivizi sănătoși. În 1897, era unul la 312, iar ultima statistică, terminată anul acesta, arată o proporție de unul la 140.

După calculele sale, în anul 1977 va trebui să existe un dement la sută, astfel că peste două sute zece ani, adică în 2139,

nu va mai supraviețui în „Jumea civilizații” nici o persoană teafără...

„Va fi secolul nebunilor”...

Eu mă tem că autorul acestei celebre statistici se și socoate în anul 2139...

Vine toamna, iarna!

Ce poate fi mai plăcut decât să asculți, la gura sobei, programele variate pe care aripile invizibile ale undelor ni le aduc într'un radio.

Fiecare va putea beneficia de această minune a secolului nostru, citind „**RADIO-JURNALUL**”, care apare **Sâmbătă 22 Septembrie c.**

„Stand”-ul României, la expoziția petroliferă din Milan.

„Rapidul” de Cernăuți înainte de plecare. Personalul în noua uniformă

Realitatea zâmbește...

Interview cu Toamna

M'am întâlnit cu Toamna'n piață.
Era, firește, dimineată.
Ca orice bună gospodină
Și Toamna este matinală.
Am acostat-o cu sfială.
Purta o haină de lumină,
Cu broderii de crizanteme,
La gât și mâneci cu ajour,
Șin păru-i lung — căci e doar zvon
Că s'o fi tuns „a la garçonne” —
Purta luccioase nestimate.
— Stimată Toamnă-ți zic bonjour!
Te întâlnesc așa devreme?
Ce te-a făcut să vii încoace?
— O, voi sunteți, niște ingrate!
Indiferent, femei, bărbați,
Cu toții sunteți doar ingrați!
Privește rodul ce se coace,
Privește bogăția'n jur,
Și în declinul sirii n'regi,
Privește cât de multă viață,
Pe care moartea tot o chiamă!
Dar, astea nu le înțelegi!
Vezi colo, frunza de aramă...
Și dincolo cea poleită?
— Arama deci ți-o dai pe față?
Ii cad în vorbă eu, grăbită;
Dar ce-i al frunzelor tezur,
Când n'avem încă leul aur,
Și ce-i trandafiria zare,
Când noi n'avem stabilizare!
Și deci te'nreb: Pe lângă nuci
Și crizanteme și gutui,
Stimată Toamnă, ia să-mi spui:
Vre-un împrumut nu ne aduci?
— Ei uite, n'aveam eu dreptate
Zicând că voi sunteți ingrate?!
In loc să-mi mulțumești frumos,
Pentru — al naturii sfânt prinos;
In loc să urmărești în zbor,
Plecarea rândunelelor,
In loc să-mi ceri ca să-ți ofer,
O slea din câte cad din cer,
Tu îmi pretinzi — de necrezut! —
Să stabilesc un împrumut!
Eu am pe lume o misiune
Să'mpodobesc ast glob de — argilă.

Și nu fac nici o promisiune:
Nu-l concurez pe Don' Vintilă.
— Oh, te pricep! Lăsăm povestea!
Pentru 'n poet destul de crud e
Să se ocupe cu acestea?
Dar cu chiria ce se-aude?
Se mai reduce, vreau să sper?!?
— Vai! Ești grozav de terre-a terre!
De ce nu mă întrebi mai bine.
De măcieși și de gherghine,
De crocuși sau de lăuruscă?
Imi vii cu-o întrebare bruscă!
Cum n'ai aflat din altă parte,
Dacă eu însumi nu ți-am spus, că
Adăpostită sunt de-un veac,
In scorbura unui copac?
De capitală stau departe.
Proprietaru-i om de treabă
Și de chirie nu mă'ntrereabă:
— Stând în pădure, ai solie!
Cu lemnele cum o să fie?
— Natura e'n apoteoză;
Voi vă gândiți numai la proză.
Și vrei acum să mă descoși
Dac'o s'aveți sau ba, galoși,
Și-ai să te-apuci să mă injuri,
Că nu poți face murături.
Și tot eu fi-voiu ghinion,
Că nu sunt roșii de bulion!
Șin case-i zarvă și răscoală,
Că n'au copiii cărți de școală.
Ei bine nu! M'am săturat!
Of Doamne, ce popor ingrat!
Când oiu mai da eu pe la voi,
V'aduc remanieri și ploți,
V'aduc Bălanii și guturairi,
V'aduc dansante și-alle ceaiuri,
V'aduc congrese, conferințe
Și gripe fără năzuințe,
Dar n'aduc puș de pe ponoare,
Pe cer triumphiuri de cocoare;
N'aduc amurguri fermecate
Șin bucle n'aduc nestemate,
Și nu aduc nici împrumut,
La revedere! Te salut!

Duduia C...dinărița

Din umorul englez

RĂSPUNSUL cel mai precaut ce se poate cita, este desigur acela al scoțianului, care'ntrerebat dacă poate cânta din vioară, a răspuns degajat:
„Precis nu aș putea spune, deoarece nu am încercat niciodată”.

LA un banchet dat în Philadelphia unui trib de indieni, unul din ei înghiți deodată o lingură plină de muștar, ceea ce-l făcu să lăcrămeze.

— De ce plângi? îl întreabă vecinul lui.
— Mă gândesc la tatăl meu, care-a murit în război, răspunde celălalt, șiret.

In momentul următor și vecinul său înghiți din muștar, cu acelaș rezultat.

— De ce plângi? întreabă celălalt.
— De părere de rău că nu te-a omorât și pe tine în acel război, fu răspunsul prompt al vecinului de masă.

GENERALUL întreabând pe soldați, după o hătălie, despre faptele lor de vitejie, unul din ei răspunde:

— Eu am tăiat piciorul unui vrăjmaș.
— Pentru ce nu i-ai tăiat capul?
— Pentru că-i fusese tăiat mai demult.

DIRECTORUL unui mare ziar, a trimis doi reporteri de curând angajați într'un port în apropierea căruia se întâmplase un naufragiu.

El așteptă mult timp și neprimind nici o știre despre naufragiu, a fost nevoit să dea gazeta la tipar fără acest reportaj.

In ultimul moment, primește dela cei doi reporteri următoarea telegramă: „Am sosit aci și am cules date asupra naufragiului. Ce trebuie să facem?”

— „Aflați unde este apa mai adâncă și aruncați-vă într'ansa”. — le răspunde directorul tot telegrafic.

Oservitoare de curând angajată, fiind trimisă de stăpânul ei să poftască un musafir la masă, îl găsi spălându-se în gură. Ea se întoarse cu următorul răspuns:
— Domnul tocmai se pregătea pentru masă, deoarece l-am găsit ascuțindu-și dinții.

LENEȘULE, zicea o mamă băiatului ei, nu meriți să te vadă lumina soarelui.
— Deaceea m'am așezat și eu la umbră, răspunde el.

MAMA: Am știut c'ai să verși ceașca de lapte.

Fetița: Dac'ai știut, de ce nu mi-ai spus?

Profanii!

O interesantă cursă pe 100 m. viteză. Tribunalele înțesate de un numeros public. Ca de obicei, profanii, pentru a fi în notă împetrițează asistența.

Mitică asistă și el; vede pentru prima oară o alergare pedestră. Se uită nedumerit spre linia de sosire, unde, ca de obicei, sfoara întinsă este ruptă de primul sosit la potou. In sfârșit, impacientat se adresează unui prieten:

„Este minunată această cursă, admit. Ca să rupă însă un biet fir de ață, este oare nevoie să-și ia avânt de la 100 m. distanță!”

Este descalificat

La ultima reuniune de box. La masa presei, nelipsitul intim prieten cu confratele X. Agarici a lovit pe Iorgulescu, în plină față amenințând să-i scoată apărătoarea de cauciuc a danturii.

Specialistul nostru are prilejul să se leve:

— „Arbitruuu, fi atent, i-a căzut cauciucul din gură!”

Și cum arbitrul nu-i acordă atenție cu-noscătorului acesta adaogă:

— „Auzi domnule, să-i scape apărătoarea, să piardă deci din greutate și dobitocul de arbitru să nu-l descalifice imediat!”

Fără comentarii...

Se'ntorc vitejii... ... din sezon

— „...da, la Constanța! Dar ce viață, dragul meu! De dimineață până seara, mâncare, excursii cu șalupa și cu automobilul, polo, golf, pokeras, concursuri de dans, expoziții, mai un banc de maca, cinematograful, varieté-uri”...

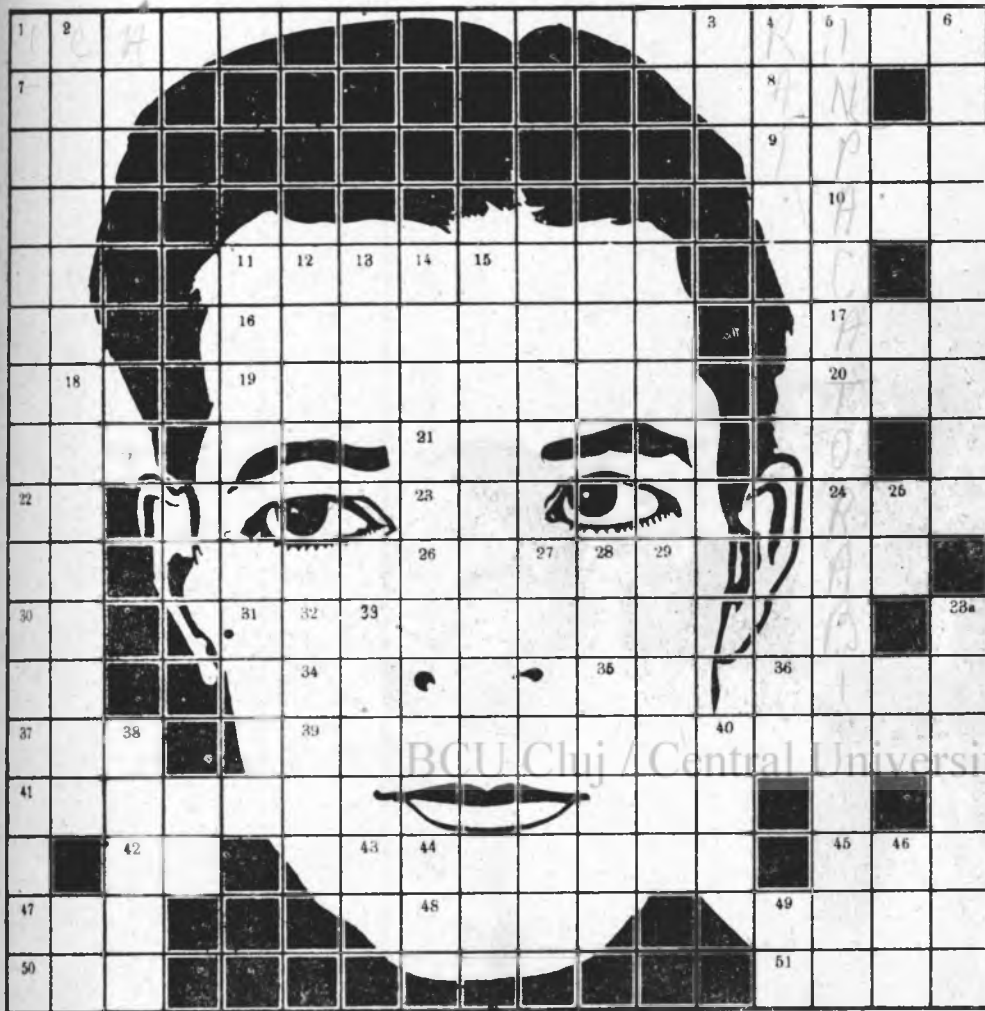
— „Bine, bine, dar marea, plaja?”
— „Mofturi dragă! Apă și nisip! Nimic mai mult. Alea sunt bune pentru copilaș sau pentru nespălați!”

Sub conducerea d-lui CONSTANTIN MASSU

Joc No. 1 Cuvinte încrucișate (Ossi Oswald)

(10 puncte)

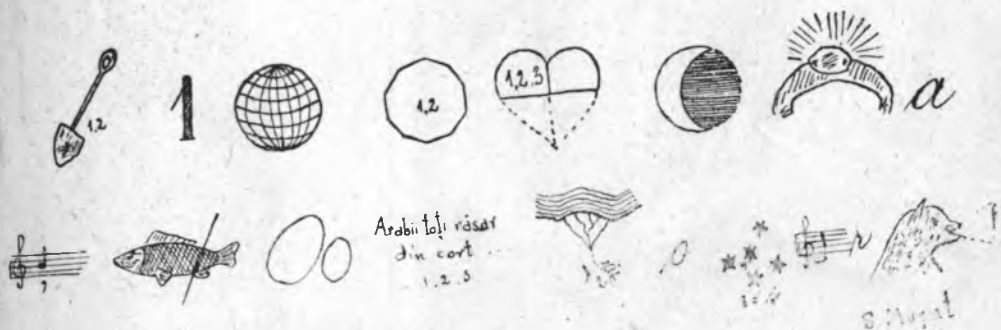

Orizontal: 1) Oraș în Peru; 3) Protecție; 7) Notă muzicală; 8) Div. de timp; 9) Fiul lui Dedal; 10) Conjunție; 11) Titlu de nobletă; 16) Protejarea; 17) Scriitor american (1809—1849); 19) Obloane; 20) Metal; 21) Plantă; 22) Măsură agrară; 23) Conjunție; 24) Animal; 26) Pronume; 30) Notă muzicală (invers); 31) Egumenie; 34) Secol; 35) Negație; 36) Plumb mărunț; 37) Necaz; 39) Reparară; 41) Puternic (fig); 42) Gust particular; 43) Poreclă dată țiganului; 45) Balaur; 47) Armă; 48) Râu în Asia; 49) Măsură; 50) Literă grecească; 51) Subiect de tratat.

Vertical: 1) Starea celui ce nu se poate cunoaște; 2) Interjecție; 4) Paradis; 5) Caracterul celor care nu se poate împăca cu altceva; 6) Ce conține un anumit metal; 11) Provincie în Africa; 12) Stări (fig); 13) Rudă; 14) Celui ce-i place un anumit joc; 15) Rătăcitoare; 18) Improspătare (fig); 25) Râu în Franța; 27) Conjunție; 28) Cu folos; 29) German; 32) Materii dezvoltate; 33) Exclamație; 33 a) A lua totul pentru sine; 36) Șampion; 38) Localitate în Turcia; 40) Interjecție; 44) Literă grecească; 46) Votăm; 49) Interjecție.

Joc No. 2 Pebus

(5 puncte) de S. Mușat

Să se găsească două versuri dintr-o poezie românească

Joc No. 3 Anagramă

(5 puncte) de N. Gh. Popescu
— Am un cuvânt care se schimbă, dacă'l întorc:
Privit la cap, parcă'i un porc,
Ba am credința fermă
Că-i gros la epidermă!
— De-i schimbi al literilor rând,
Obții ce nici nu-ți dă prin gând:
— Un **hoț**, un **pește** (de-i pui coadă),
Valet regesc, **invenție**,
Șacum, puțin' atenție.
Să văd: cine-l desnoadă?...

Joc No. 4 Cuvinte încrucișate

(5 puncte) de V. Turculescu

Se dau următoarele cuvinte:
Zăpis — jurământ — utopist — minte — înțepător — muselină — criminal — coleg.
Să se găsească sinonimele lor, așa încât, inițialele citite de sus în jos, să dea un cuvânt, iar finalele citite tot de sus în jos, să dea sinonimul lui.

Joc No. 5 infinit

(5 puncte) de V. Turculescu

1	2	3	4	5	6	7
				10		
					11	
						12

Se dau următoarele semnificațiuni:
1—3 oraș în Spania; 2—5 oraș în Franța;
4—7 insulă în Oceanul Atlantic; 6—9 provincie a Spaniei; 8—11 oraș în Rumelia;
10—12 țară în America.

Deslegările jocurilor se primesc la redacție până la 10 Oct. cor. Fiecare joc acordă deslegătorului un număr oarecare de puncte. Cel care obține numărul cel mai mare de puncte, prin deslegarea celui mai mare număr de jocuri, din numerile 33, 34, 35 și 36, va primi un premiu de 1000 lei. Premiul al doilea e de 500 lei; premiul al treilea 300 lei. Următorii șapte deslegători primesc câte un volum din operele autorilor renumiți. Deasemenea vom publica numele tuturor deslegătorilor. Premiile se vor distribui la 20 Octombrie 1928.

„REALITATEA ILUSTRATĂ”

revistă săptămânală

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA

București, str. Sărindar 9

Telefon 306/67

PREȚUL ABONAMENTULUI:

Pe un an întreg Lei 300
Pe o jumătate an „ 170
Pe trei luni „ 90

PENTRU STRĂINĂTATE

Pentru America „ 800
Jugoslavia și Cehoslovacia „ 500

Director redacțional

NIC. CONSTANTIN

MOBILE de PRIMUL RANG

și anume: dormitoare, sufragerii, garnituri de saloan, șezloane, scaune, etc. în mare asortiment permanent la

Depozitul de MOBILE „VICTORIA”

CRAIOVA

Str. Unirii Palatul Minerva

Invităm pe mult stimații amatori de mobile din CRAIOVA și OLTEANIA în prăvălia noastră spre a vedea mobilele noastre.

Prețuri și condițiuni avantajoase.

CITIȚI:

„Adeverul Literar și Artistic”

revistă scrisă de cei mai de seamă reprezentanți ai literaturii române

Apare în fiecare săptămână în 8 pagini mari

Prețul 7 lei

REALITATEA

ANUL II, No. 36
22 Septembrie 1928

ilustrată

20 PAGINI
Apare Sâmbătă

BCU Cluj / Central University Library Cluj

MCMP-5669 *

Cum se infiltrează o idee

... în mintea omului ... cu ajutorul cuierilor filozofice